

Inhoudstafel

Wim Beuken, <i>Jozef, dromer van wat God om-denkt, in drie bijbelse verbeeldingen</i> (Deuteronomium 33 – Ezechiël 37 en 47 – Jezus Sirach 49)	33-50
Hendrik Hoet, <i>'Een profeet zoals ik' (Hnd 7,37)</i> Mozes als model voor Jezus in de rede van Stefanus	51-55
Bijbel en bezinning: <i>Ezechiël 2,2b-8a</i>	56-57
Uit de wereld van de Bijbel	58-61
Boekbesprekingen	62-64

Ezra – Bijbels tijdschrift – 66 – zomer 2025

Driemaandelijks tijdschrift van de Vlaamse Bijbelstichting
ISSN 2031-2237
voortzetting van VBS-Informatie
jaargang 56 (2025) nummer 2

ezra

BIJBELS TIJDSCHRIFT

66

Driemaandelijks tijdschrift van de Vlaamse Bijbelstichting - ISSN 2031-2237 - april - mei - juni 2025 - Afgifteaantal: 3000 Leuven 1 - P409469

Bijbel en bezinning

Ezechiël 2,2b-8a

Er voer een geest in mij die me weer overeind deed komen, en ik hoorde dat er tegen mij werd gesproken: 'Mensenkind, Ik stuur jou naar de Israëlieten, naar dat weerspannige volk dat tegen Mij in opstand is gekomen. Tot op de dag van vandaag verzetten ze zich tegen Mij, zoals ook hun voorouders hebben gedaan. Naar dat volk, dat zo halsstarrig en eigenzinnig is, stuur Ik jou. Je moet tegen hen zeggen: "Dit zegt God, de HEER ..." En of ze nu horen willen of niet – het is immers een opstandig volk –, ze zullen weten dat er een profeet in hun midden is geweest. Maar jij, mensenkind, jij hebt van hun woorden niets te vrezen, je hoeft voor hen niet bang te zijn, al zijn ze als brandnetels en doornstruiken en belagen ze je als schorpioenen. Je hoeft je door dat volk niet te laten afschrikken of angst te hebben voor hun woorden, hoe opstandig ze ook zijn. Je moet hun laten weten wat Ik ze zeggen heb, of ze nu horen willen of niet, hoe opstandig ze ook zijn. Jij, mensenkind, luister naar mijn woorden en wees niet opstandig zoals dat volk.'

(NBV21)

Bijbelse roepingsverhalen zijn zelden van die aard dat men er mensen in tegenkomt die onmiddellijk en zonder twijfel of tegenspraak Gods oproep beantwoorden. Mozes pruttelde tegen door te zeggen dat hij geen goed spreker was (Exodus 4,10); Jeremia voelde zich nog te jong om namens God het woord te nemen (Jeremia 1,6). Ook Ezechiël zal zich wel niet op zijn gemak hebben gevoeld toen hij op een dag een bizar visioen kreeg: een stormwind, een gloeiende vuurmassa met in het midden vier gevleugelde wezens, angstwekkend grote wielen onder een koepel met daarboven een troon met daarop een gedaante als van een mens (Ezechiël 1). Uit ontzag – of was het misschien uit angst – wierp Ezechiël zich voorover op de grond. Maar God gaf niet zomaar op. Na de beelden volgde het woord. 'Sta op, mensenkind, opdat ik echt met je kan spreken', sprak God tot Ezechiël, 'Ik stuur je naar de Israëlieten.' Het waren de Israëlieten die naar Babylonië waren verdreven en er in ballingschap moesten leven nadat Jeruzalem en zijn tempel waren verwoest. Voor Ezechiël beloofde het geen eenvoudige opdracht te zijn zich tot de verbannen Israëlieten te moeten richten namens God: ze waren er immers voor gekend 'een weerspannig volk' te zijn. Hoewel ze Ezechiëls taal spreken, zouden ze nauwelijks naar hem luisteren (3,6). Hun rebels karakter was ook de reden waarom ze uit Jeruzalem werden gedeporteerd. Volgens de theologie van Ezechiël – en dat is een theologie die in vele oudtestamentische boeken voorkomt – was de verwoesting van Jeruzalem en de erop volgende ballingschap immers te wijten aan Israëls afvalligheid van God. Onophoudelijk waren ze afgoden blijven vereren en hadden ze Gods voorschriften met de voeten getreden. Naar zo'n bende hardleerse en opstandige volksgenoten wordt Ezechiël gestuurd. Men zou voor minder proberen onder zulk een opdracht uit te komen. God is er zich terdege van bewust dat Ezechiëls opdracht niet van een leien dakje zal lopen: 'Al zijn ze als brandnetels en doornstruiken en belagen ze je als schorpioenen ...' (2,6). Het hoeft dan ook niet te verwonderen dat de profeet weinig enthousiast is over zijn missie. Zonder dat we zijn protest expliciet te horen krijgen, maakt God er alleszins allusie op: 'Wees niet opstandig zoals dat volk' (2,8). Maar tegelijkertijd stelt God zijn profeet gerust: 'Je hoeft je door dat volk niet te laten afschrikken of angst te hebben voor hun woorden' (2,6).

Hoe vaak voelen we ons niet zoals Ezechiël? We weten ons ertoe geroepen een verantwoordelijkheid op ons te nemen. We willen het goede doen, ons inzetten voor het algemeen welzijn, en onszelf daarvoor zelfs wegcijferen. We nemen een taak of een functie op ons, niet omdat we er zin in hebben, maar omdat anderen er ons toe aanzetten omdat ze – zoals God in Ezechiël – in ons geloven. Ezechiël had nog het geluk dat hij ervoor gewaarschuwd was dat zijn pad vol brandnetels en doornstruiken zou zijn. Meestal ervaren wij pas al doende hoe mensen zich tot het uiterste inspanssen om ons het leven moeilijk te maken. En toch geven we blijvend gehoor aan de roepstem, steeds opnieuw. Die roepstem om het goede te doen, die vaak sterker blijkt te zijn dan de angst voor de tegenstand en de tegenkating zelf. Is dit niet de kern van het profeet-zijn?

Hans Ausloos